

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z powództwa P. M. i A. M.
przeciwko L. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zapłatę,
na skutek skarg kasacyjnych powodów i pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Warszawie z dnia 14 października 2021 r., VI ACa 908/20,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 29 kwietnia 2026 r.,
w przedmiocie skargi powodów na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy
bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym
w Warszawie w sprawie o sygn. I CSK 4406/22,

- 1. podejmuje postępowanie w sprawie;**
- 2. odrzuca skargę;**
- 3. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa - Sądu Najwyższego na rzecz skarżących kwotę 200 zł (dwieście złotych) uiszczoną tytułem opłaty od skargi.**

UZASADNIENIE

Skargą z 5 grudnia 2024 r. (data stempla pocztowego) A. M. i P. M. reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika, wnieśli skargę na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie I CSK 4406/22, żądając: stwierdzenia, że w postępowaniu zawisłym obecnie przed Sądem

Najwyższym, sygnatura I CSK 4406/22 doszło do przewlekłości postępowania (1); zasądzenie od Skarbu Państwa kwoty 20.000,00 zł na podstawie art. 12 ust. 4 w/w ustawy (2) oraz aby do rozpoznania niniejszej sprawy zostali wyznaczeni sędziowie, którzy nie byli nominowani przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3 z późn. zm.), czyli przeprowadzenia losowania sędziów z pominięciem osób, które zostały wadliwie ustanowione na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego.

Postanowieniem z dnia 9 października 2023 r., w sprawie o sygn. I CSK 4406/22, Sąd Najwyższy przyjął do rozpoznania obie skargi kasacyjne (k. 93), a zarządzeniem z tego samego dnia zakreślono sprawę w repertorium CSK jako zakończoną (k. 94).

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 11 marca 2025 r. zawiesił postępowanie w rozpatrywanej tu sprawie.

Zarządzeniem z 5 marca 2026 r. Sąd Najwyższy zwrócił się do pełnomocnika Skarżących o zajęcie stanowiska, czy wobec zakończenia sprawy podtrzymuje skargę w terminie 14 dni.

Pismem z 11 marca 2026 r. pełnomocnik Skarżących podtrzymała skargę w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga na przewlekłość postępowania podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn.: Dz.U. z 2023 r. poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania”), skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą

wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

Z powyższego wynika, że pierwszym konstrukcyjnym elementem skargi jest precyzyjne sformułowanie stwierdzenia przewlekłości konkretnego postępowania.

Drugim konstrukcyjnym elementem skargi jest przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

„Przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie”, o których mowa w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość oznacza m. in. wskazanie konkretnych czynności procesowych, których sąd nie podjął lub dokonał wadliwie, powodując w ten sposób nieuzasadnioną zwłokę w postępowaniu (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., III SPP 95/05, postanowienie Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07). Wskazanie tych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 czerwca 2005 r., III SPP 95/05; z 7 czerwca 2005 r., III SPP 113/05, z 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07; z 11 grudnia 2013 r., III SPP 256/13; z 10 czerwca 2020 r., I NSP 69/20; z 21 lipca 2020, I NSP 93/20). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym sąd rozpoznający skargę na przewlekłość nie ma obowiązku badania z urzędu sprawności postępowania w sprawie, a powinien ograniczyć się jedynie do okoliczności wskazanych przez stronę (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13, postanowienie Sądu Najwyższego z 19 lutego 2026 r. I NSP 19/26).

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy Sąd Najwyższy stwierdza, że skarga nie spełnia obu wyżej wskazanych wymogów konstrukcyjnych. Pełnomocnik Skarżącego w skardze wskazał postępowanie, do którego skarga się odnosi, jako postępowanie toczące się pod sygn. I CSK 4406/24. Pomimo wezwania przez Sąd Najwyższy, nadal w piśmie z dnia 11 marca 2026 r. w całości podtrzymał skargę, nie dostrzegając, że postępowanie do którego odnosi się skarga, uległo zakończeniu. Za spełnienie tych wymogów nie sposób uznać wniosku pełnomocnika Skarżących, zawartego w skardze, o „stwierdzenie, że w postępowaniu zawisłym obecnie przed Sądem Najwyższym, sygnatura I CSK

4406/22 doszło do przewlekłości postępowania”, skoro nie wskazuje ono precyzyjnie toczącego się postępowania, które Skarżący uważają za przewlekłe.

Zwłaszcza w przypadku wniesienia skargi przez profesjonalnego pełnomocnika konieczne jest jednoznaczne oznaczenie sprawy, tak by sąd Najwyższy nie musiał prowadzić dalszych ustaleń, której sprawy dotyczy skarga, a to wymaga precyzyjnego wskazania sygnatury akt sprawy.

Z analizy akt sprawy wynika, że postanowieniem z dnia 9 października 2023 r., w sprawie o sygn. I CSK 4406/22, Sąd Najwyższy przyjął do rozpoznania obie skargi kasacyjne (k. 93), a zarządzeniem z tego samego dnia zakreślono sprawę w repertorium CSK jako zakończoną (k. 94) Zatem sprawa, której sygnaturę pełnomocnik Skarżących wskazuje w *petitum* skargi, czyli sprawa I CSK 4406/22 została zakończona.

Dlatego też Sąd Najwyższy, będąc związany granicami żądania sformułowanego w skardze, wskazując na fakt zakończenia postępowania w sprawie, wezwał pełnomocnika Skarżących do zajęcia stanowiska, czy wobec faktu zakończenia postępowania podtrzymuje skargę.

Gdyby nawet Sąd Najwyższy, wbrew jednoznaczному żądaniu skargi, podtrzymanemu pismem z 11 marca 2026 r., objął badaniem szerszy zakres, to i tak należałoby stwierdzić, że stanowiąca kontynuację sprawy o sygn. I CSK 4406/22, sprawa o sygn. II CSKP 920/23 zakończona została ostatecznie wyrokiem z 2 lipca 2025 r., gdzie Sąd Najwyższy oddalił obie skargi kasacyjne i zniósł między stronami koszty postępowania kasacyjnego (k. 128).

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, wobec niespełnienia wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy o skardze na przewlekłość odrzucił skargę w punkcie 2 postanowienia.

Na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość należało z urzędu zwrócić skarżącym uiszczoną opłatę od skargi.

Grzegorz Żmij

[kf]

[r.g.]